

"मीठे बच्चे- तिमीलाई गुप्त खुशी हुनुपर्छ- हामी परमात्मा पिताको विश्व विद्यालयका विद्यार्थी हौं, भविष्य नयाँ दुनियाँको वर्सा पाउनका लागि पढिरहेका छौं ।"

प्रश्न:- कुन स्मृतिमा सदा रहत्यौ भने दैवीगुण धारण भइरहनेछ ?

उत्तर:- हामी आत्मा शिवबाबाका सन्तान हौं, बाबा हामीलाई काँडाबाट फूल बनाउन आउनुभएको छ- यही स्मृति सदा रहत्यो भने दैवीगुण धारण भइरहनेछ । पढाइ र योगमा पूरा ध्यान रहोस्, विकारसँग घृणा भयो भने दैवीगुण आउनेछ । जुन समय कुनै विकारले आक्रमण गर्छ भने सम्भन्नु पर्छ- म काँडा हुँ, मलाई त फूल बन्नु छ ।

ओम् शान्ति । प्यारा बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- हामी रूहानी विश्व विद्यालयमा बसेका छौं । यो नशा हुनुपर्छ । साधारण हिसाबले जसरी स्कूलमा बस्छन्, यस्तै यहाँ बुद्ध भएर बस्नु हुँदैन । धेरै बच्चाहरू बुद्धजस्तै भएर बस्छन् । याद रहनुपर्छ- यो उच्चभन्दा उच्च परमपिता परमात्माको विश्वविद्यालय हो । उहाँका हामी स्टुडेन्ट हौं । त्यसैले तिमीहरूलाई कति नशा हुनुपर्छ । यो हो गुप्त खुशी, गुप्त ज्ञान । हरेक कुरा गुप्त छ । कतिलाई यहाँ बसेर पनि बाहिरका खराब विचार आइरहन्छन् । यहाँ तिमीहरू पढ्छौ- भविष्य नयाँ दुनियाँको वर्सा पाउनका लागि । त्यसैले तिमी कति खुशी हुनुपर्छ । दैवीगुण पनि हुनुपर्छ । आउन त यहाँ सबै ब्राह्मण नै आउँछन् । त्यहाँको किचडाबाट त निस्किएर यहाँ आउँछौ । त्यसैले तिमी बच्चाहरूलाई कति खुशीमा रहनुपर्छ । सारा दुनियाँ अहिले गन्दमा परेका छन् । कहाँ कलियुगी गन्द कहाँ सत्ययुगी फूलबारी । कलियुगमा एक अर्कालाई काँडा लगाइरहन्छन् । तिमीलाई त अब फूल बन्नु छ । त्यसैले कति खुशी रहनु पर्छ । हामी अहिले फूल बन्छौ । यो बगैँचा हो । बाबालाई बागवान भनिन्छ । बागवान आएर काँडालाई फूल बनाउनुहुन्छ । यो त बच्चाहरूलाई समझ हुनुपर्छ- हामी कुन प्रकारको फूल बनिरहेका छौं । यहाँ बगैँचा पनि छ । मुरली सुनेर फेरि बगैँचामा गएर फूलसँग आफ्नो तुलना गर । म कुन चाहिँ फूल हुँ ! म काँडा त होइन ? जुन समय क्रोध आउँछ तब सम्भन्नु पर्छ- म काँडा हुँ, ममा भूत छ । यति धेरै घृणा आउनुपर्छ । क्रोध त सबैका बीचमा आइहाल्छ । काम त सबैका बीचमा हुन सक्दैन । त्यो त छिपाएर गर्छन् । क्रोध त बाहिर निस्कन्छ । क्रोध गन्यो भने त्यसको असर थोरै दिन चल्छ । क्रोधको पनि नशा हुन्छ, लोभको पनि नशा हुन्छ । आफूसँग आफैँ घृणा आउनु पर्छ । तिमी सम्भन्छौ, हामीलाई बाबाले फूल बनाउनुहुन्छ । काम र क्रोध धेरै खराब (गन्दा) हुन्छन् । मानिसको सारा शोभालाई नै गुमाइदिन्छ । यहाँ शोभा देखायौ भने वहाँ पनि शोभा पाउनेछौ । बाबा सधैं बच्चाहरूलाई सम्झाइरहनुहुन्छ- दैवीगुण धारण गर । स्वर्गमा त जाने हो नि । यी लक्ष्मी-नारायण कति गुणवान् छन् । महिमा पनि यिनीहरूका अगाडि गएर गाउँछन्- हामी नीच, पापी, कामी हौं । हजुर सर्वगुण सम्पन्न हुनुहुन्छ । तिमी सम्झाउँछौ पनि, स्वर्ग हो फूलको बगैँचा र नर्क हो काँडाको जङ्गल । शिवबाबाले स्वर्ग स्थापना गर्नुहुन्छ, रावणले नर्क बनाउँछ । विचार गर्नुपर्छ- हामी आत्मा बाबाका सन्तान हौं । हामीमा गन्द कहाँबाट आउँछ ? यदि गन्द छ भने बाबाको नाम बदनाम गर्नेछौ । क्रोध गन्यौ भने बाबाको निन्दा गराउनेछौ । क्रोधको भूत आयो कि बाबालाई भुल्यो । बाबाको याद छ भने कुनै पनि भूत आउँदैन-आउँदैन । यदि कसैको दिललाई दुःख पुऱ्यायो भने त्यसको पनि असर पर्छ । एक पटक क्रोध गन्यो भने ६ महिनासम्म सबैको बुद्धिमा रहन्छ- यो क्रोधी हो । फेरि दिलबाट उत्रिन्छ । बापदादाको दिलबाट पनि उत्रिन्छ । यी दादा पनि विश्वको मालिक बन्दछन्, यिनमा पनि अवश्य खुबीहरू हुनुपर्छ । तर कसैको तकदिरमा छैन भने पुरुषार्थ गर्दैन । कति सहज पुरुषार्थ छ, केवल बाबालाई याद गन्यौ भने आत्मा स्वच्छ बन्दछ । अरू कुनै उपाय छैन । अहिले राजश्रृषि त कोही छैनन्, राजयोग सिकाउने वाला एकै बाबा हुनुहुन्छ । मनुष्यले मनुष्यलाई सुधार्न सक्दैन । बाबा आएर सबैलाई सुधार्नुहुन्छ । जो बिलकुल राम्ररी सुध्रिन्छन्, उनीहरू सत्ययुगमा पहिले-पहिले आउनेछन् । त्यसैले कुनै पनि नराम्रो आदत छ भने छोड्नुपर्छ । पढाइमा, योगमा पूरा ध्यान दिनुपर्छ । यो पनि जान्दछौ, सबै त समान रूपले उच्च बन्दै छन् । तर बाबाले त पुरुषार्थ गराउनुहुन्छ । जति हुनसक्छ पुरुषार्थ गरेर उच्च पद पाऊ । नत्र भने कल्प-कल्पान्तर पाउन सक्ने छैनौ । बाबा बारम्बार सम्झाइरहनुहुन्छ- बाबालाई याद गन्यौ भने किचडा निस्किएर जान्छ । ती

संन्यासीहरूले त हठयोग सिकाउँछन् । यस्तो नसम्भ- हठयोगबाट स्वास्थ्य राम्रो हुन्छ, उनीहरू कहिल्यै बिमारी पर्दैनन् । होइन, उनीहरू पनि बिमारी हुन्छन् । भारतवर्षमा जब लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो तब सबैको आयु धेरै लामो थियो, स्वस्थ-सम्पन्न (हेल्दी-वेलदी) थिए । अहिले त सबै बिलकुल छोटो आयुका हुन्छन् । दुनियाँलाई यस्तो कसले बनायो ? यो कसैले जान्दैनन् । बिलकुल घोर अंधारोमा छन् । तिमीले जति सम्भाऊ तर उनलाई बुझ्न बडो मुस्किल छ । फेरि पनि गरिब साधारणले नै बुझ्ने कोसिस गर्छन् । यहाँ कोही लखपति छन् र ? आजको लाख पनि ठूलो कुरा होइन । आज लखपति त धेरै छन् । उनीहरूलाई पनि बाबा साधारण भन्नुहुन्छ । आज त करोडपतिको कुरा छ । विवाहमा पनि कति खर्च गर्छन् । तिमी बच्चाहरूलाई धेरै युक्तिले सम्भाउनु छ जसद्वारा कसैलाई तीर लागोस् । ठूला-ठूला मानिसहरू कोही एम.पी. आदि आए भने धेरै खुशी हुनेछन् । तर एउटामा पनि तागत छैन जसले आवाज गर्न सकोस् । तिमी सम्भाऊछौ तर यथार्थ पूरा बुझेर जाँदैनन् । उच्चभन्दा उच्च भगवान्, उच्चभन्दा उच्च यो वर्सा । लक्ष्मी-नारायणलाई कसले यो स्वर्गको वर्सा दियो ? यिनीहरू कहाँका निवासी हुन् ? यो धेरैलाई थाहा हुँदैन । म्युजियममा धेरै आउँछन्, बुझ्नका लागि । सेवाको मौका राम्रो छ तर योग छैन । बाबालाई याद गर्नु भन्ने प्रफुल्लता पनि आउँछ । हामी कसका सन्तान हौं । कति बच्चाहरू काइदा अनुसार पढ्दैनन् । बाबासँग योग छैन । सम्पूर्ण त कोही बनेको छैन । नम्बरवार छन् । बच्चाहरूलाई एकान्तमा बसेर बाबालाई याद गर्नु छ । यस्तो बाबाबाट हामी स्वर्गको वर्सा पाउँछौं । यस दुनियाँमा हामी नै सबैभन्दा पतित बनेका छौं, फेरि हामीलाई नै पावन बन्नुछ । यो राम्रोसँग याद गर्नु छ । बाबा हर प्रकारको राय त दिनुहुन्छ- यस्तो-यस्तो गर । जस्तै क्वीन भिक्टोरियाको मन्त्री गरिब थिए, सडकको बत्तीमा पढी-पढी उच्च पद पाए । सोख थियो । यो पनि गरिबहरूका लागि हो । बाबा हुनुहुन्छ गरिब निवाज (गरिबहरूलाई दया गर्नेवाला) । साहुकारले के भगवान्लाई याद गर्न सक्छन् र ! भन्छन्, हाम्रो लागि त स्वर्ग यही छ । अरे, बाबाले स्वर्गको स्थापना गर्नुभएको छैन । अब गर्दै हुनुहुन्छ । बाबालाई याद गर्नु पर्छ, पावन त अवश्य बन्नु छ । बच्चाहरूले युक्ति रचनु पर्छ- कसरी कसलाई सम्भाऔं, भारतको प्राचीन योग परम्पिता परमात्मा सिवाय कसैले सिकाउन सक्नुहुन्न । हठयोग हो निवृत्ति मार्गवालाहरूका लागि । बाबा सम्भाइरहुनुहुन्छ- जब कसैको कल्याण हुनु छ भने फेरि लेख्न पनि यस्तै लेख्नेछन् । अहिले समय छ त्यसैले कसैको बुद्धिमा आउदैन ।

तिम्रो यो हो ईश्वरीय मिसन । तिमीले मनुष्यलाई देवता बनाउने सेवा गर्नु छ । दुनियाँमा त अनेक प्रकारको मतहरू निकालिरहन्छन्, त्यसैले उनीहरूको कति भव्यता (सो) हुन्छ । कति अन्धश्रद्धा छ । रात-दिनको फरक छ । तिमी ब्राह्मणहरूमा पनि रात-दिनको फरक छ । कसैले त केही पनि जान्दैनन् । छ धेरै सहज, आफूलाई आत्मा सम्भियौ, बाबालाई याद गर्नु भन्ने पाप काटिनेछ । दैवीगुण धारण गर्नु भन्ने यस्तो बन्नेछौ । ढोल पिटाउँदै गर । देह-अभिमान छैन भने ढोलक गलामा राखेर सबैलाई बताउँदै गर- बाबा आउनुभएको छ । भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्नु भन्ने पतितबाट पावन बन्नेछौ । घर-घरमा यो सन्देश दिनु छ । सबैमा खिया लागेको छ । तमोप्रधान छन्, सबैलाई बाबाको सन्देश अवश्य पुऱ्याउनु छ । अन्त्यमा तिमीहरूको वाह-वाह निस्कनेछ । भन्नेछन्, कमाल यिनीहरूको ! यति धेरै जगाए तर हामी जागेनौं । जो जागे उनीहरूले पाए, जो सुते उनीहरूले गुमाए । बाबा बादसाही दिन आउनुहुन्छ फेरि पनि गुमाइदिन्छन् । सेवाको युक्तिहरू रचनुपर्छ । बाबा आउनुभएको छ, भन्नुहुन्छ- मामेकम् याद गर्नु भन्ने विकर्म विनाश हुनेछन्, पवित्र बनेर पवित्र दुनियाँको मालिक बन्नुछ । याद गरेनौं भने पाप काटिने छैन । कुनै पनि खिया नरहोस् तब उच्च पद पाउन सक्छौ । नत्र भए पद पनि कम, सजाय पनि खानेछौ । सेवाको राम्रो मार्जिन छ । चित्र साथमा लिएर जानाले सेवा गर्न सक्नेछौ । चित्र यसरी राम्रोसँग बनाउनुपर्छ जो खराब नहुन् । यी चित्र धेरै राम्रा चीज हुन् । बाँकी मोडल्स त खेलौना हुन् । ठूला-ठूला मानिसका ठूला-ठूला चित्र हुन्छन् । हजार वर्ष पनि चल्छन् । तिमीहरूका यी ६ वटा चित्र काफै छन् । भन, यो सृष्टिको चक्र कसरी फिर्छ, हामी हजुरलाई सम्भाउँछौं । यस चक्रलाई याद गर्नाले तिमी चक्रवर्ती राजा बन्नेछौ । व्याज पनि धेरै राम्रो छ । तर यिनीहरूको महत्त्व बच्चाहरूको पासमा छैन । यसमा पनि तिमीहरूले सम्भाइरह्यौ भने पनि तिमीहरूको कमाइ धेरै हुनेछ । यो व्याज त यस्तो हो जो

छातीमा लागिरहोस् । उहाँ बाबाले यी ब्रह्माद्वारा यो वर्सा दिनहुन्छ । ट्रेनमा पनि चक्र लगाउँदै यो सम्भाइराख । साना बच्चाहरूले पनि गर्न सक्छन् । तिमीलाई कसैले मनाही गर्न सक्दैन । यो व्याज यस्तो चीज हो, हीरा-जुहारत, फल-फूल, महल सबै कुरा यसैमा लुकेको (मर्ज) छ । तर बच्चाहरूको बुद्धिमा आउँदैन । बाबाले धेरै पटक सम्भाउनुभएको छ- चित्र साथमा अवश्य होस् । तिमीलाई कसैले उल्टा-सुल्टा पनि बोल्नेछन् । कृष्णलाई पनि गाली मिल्यो नि- भगाउँथे, यो गर्थे । तर उनीहरूलाई पनि पटरानी बनाए नि । विश्वको मालिक बनेर फेरि यस्तो काम कहाँ गर्छन् र ? यस ज्ञानमा नशा धेरै हुनुपर्छ । हामी चाहन्छौं छिटै विनाश होस् । फेरि भन्छन्, अहिले त बाबा साथमा हुनुहुन्छ । बाबालाई छोड्यौं भने त फेरि बाबा ५ हजार वर्षपछि मिल्नुहुनेछ । यस्ता बाबालाई हामी कसरी छोड्ने । बाबासँग त हामी पढिरहनेछौं । यो हो ब्राह्मणहरूको उच्चभन्दा उच्च जन्म । यस्ता बाबा जसले हामीलाई राजाई दिइरहनुभएको छ, फेरि त हामी उहाँसँग मिल्ने छैनौं । तर गंगामा रहनेवालाहरूलाई यति कदर रहँदैन । बाहिर रहनेहरूले कति महत्त्व राख्छन् । यहाँ पनि बाहिर रहनेहरू कुर्बान जान्छन् । यदि योगको बल छैन भने कसैलाई पनि सम्भाउँदा असर पर्दैन, केही पनि बुझ्दैनन् । आउन त धेरै आउँछन्, लेख्छन्- यस्तो-यस्तो सम्भाएँ, भन्छन्, धेरै राम्रो छ । बाबा सम्भनुहुन्छ, यस्तो सुन्यो मानौं सुनेकै छैन । थोरै पनि बुझेको छैन । बाबालाई नै जानेका छैनन् । यदि केही बुझेका भए यस्तो बाबासँग सम्पर्क राख्नुपर्ने, चिठी लेख्नुपर्ने । तिमीसँग भट्ट सोध्नु- तपाईं यस्तो बाबालाई चिठी कसरी लेख्नुहुन्छ, बताउनुहोस् । शिवबाबा केयर अफ (सी.ओ.) ब्रह्मा । एकदम लेख्न थाल्नेछन् । यी त रथ हुन् नि । तर धेरै महत्त्व त उहाँको छ जो यिनमा प्रवेश गर्नुहुन्छ । सेवा गर्दा-गर्दै धेरै बच्चाहरूको गला थाक्दछ । तर योग छैन भने तीर लाग्दैन । यसलाई पनि ड्रामा भनिन्छ । बाबालाई जानेपछि बाबासँग नमिलेसम्म रहन सक्दैनन् । ट्रेनमा पनि योगयुक्त भएर आउनेछन्, हामी बाबाको पासमा जान्छौं । जसरी बेलायतबाट आउँछन् भने स्त्री, बाल बच्चा सबै याद आउँछन् । यहाँ त हामी कसको पासमा जान्छौं ! त्यसैले बाटामा कति खुसी हुनुपर्छ । सेवा गर्दा-गर्दै आउनुपर्छ । बाबा हुनुहुन्छ सागर, हेर्नुहुन्छ बच्चाहरू फलो (अनुसरण) गरिरहेका छन् । ज्ञानका लहर उठे भने देखेर खुसी हुन्छन् । यो त धेरै राम्रो सपूत बच्चा हो । बिहान यादको यात्रामा धेरै फाइदा छ । यस्तो पनि होइन, केवल बिहान याद गर्नु छ । उठ्दा-बस्दा, खाँदा-पिउँदा याद गर्छौं, सेवा गर्छौं त्यसैले तिमी यात्रामा छौ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति मात-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) कसैको दिललाई दुःखी बनाउनु हुँदैन । भित्र कुनै पनि भूत छ भने जाँच गरेर त्यसलाई निकाल्नु छ, फूल बनेर सबैलाई सुख दिनु छ ।
- २) हामी ज्ञान सागरका बच्चाहरू हौं भने भित्र ज्ञानका लहर सदा उठिरहोस् । सेवाका युक्तिहरू रच्नु छ, ट्रेनमा पनि सेवा गर्नु छ । साथ-साथ पावन बन्नका लागि यादको यात्रामा पनि रहनु छ ।

वरदान:- अपवित्रताको अंश, आलस्य र अलबेलापनको त्याग गर्नेवाला सम्पूर्ण निर्विकारी भव

दिनचर्याको कुनै पनि कर्ममा तल-माथि हुनु, आलस्यमा आउनु या अलबेला हुनु, यो विकारको अंश हो, जसको प्रभाव पूजनीय बन्नमा पर्दछ । यदि तिमी अमृतवेला स्वयम्लाई जागृत स्थितिमा अनुभव गर्दैनौ, मजबुरीले वा सुस्तीसँग बस्छौ भने पुजारीले पनि मजबुरी वा सुस्तीसँग पूजा गर्नेछ । त्यसैले आलस्य वा अलबेलापनको पनि त्याग गरिदेऊ तब सम्पूर्ण निर्विकारी बन्न सक्नेछौ ।

स्लोगन:- सेवा गर्न त गर तर व्यर्थ खर्च नगर ।